

Tobias

og

Den Magiske Muldvarpen

Cato Thorsen

Tobias og Den Magiske Muldvarpen

Av Cato Thorsen Februar 2024

Tobias og Den Magiske Muldvarpen er en varm og spennende barnebok for barn mellom 6 og 10 år, fylt med humor, fantasi og et snev av det helt uventede. Historien følger Tobias, en nysgjerrig gutt som drømmer om å oppleve noe magisk. En dag skjer det utenkelige: En gyllen, pratende muldvarp ved navn Milo dukker opp under epletreet hans. Milo tar Tobias med til Underlandet – en fargerik verden skjult under jorden, der alt fra syklende kaniner til geléenger og kjempeormer er en naturlig del av hverdagen.

Men Underlandet står i fare. Fargene er i ferd med å forsvinne, og bare et menneske kan redde dem. Tobias og Milo legger ut på en eventyrlig reise gjennom morsomme, farlige og fantastiske steder for å finne Fargens Kilde og gjenopprette livsgnisten i landet.

Boken handler om mot, vennskap og troen på det umulige. Med levende beskrivelser, fantasifulle skapninger og varm humor er dette en fortelling som både underholder og inspirerer. Tobias og Den Magiske Muldvarpen minner leseren om at magi finnes – ofte akkurat der vi minst venter det.

Tobias satt under det store gamle epletrete i hagen. Han likte å sitte der når han ønsket seg noe, for grenene laget et lite skjulested hvor han kunne tenke helt alene. Denne dagen ønsket han seg noe han aldri hadde sagt til noen: – Jeg vil oppleve noe magisk. Noe ingen andre har opplevd. Han ventet. Ingenting skjedde. – Typisk, mumlet Tobias og plukket opp et eple. Men akkurat idet han skulle til å ta en bit, vibrerte bakken under ham. Dunk. Dunk dunk. En liten jordhaug vokste opp foran føttene hans. Jorden sprakk – og opp kom en muldvarp, men ikke en vanlig én. Pelsen dens var gyllen og glitret svakt, og øynene var klare og blå som små perler. – Hei! pep muldvarpen. – Jeg heter Milo. Tobias sperret opp øynene. – Snakker du!? – Ja vel! Har du aldri møtt en magisk muldvarp før? – Nei... faktisk ikke. – Da er det på tide, sa Milo og rettet på en liten vest han hadde på seg, som så ut til å være sydd av blader. – Du ønsket deg noe magisk. Jeg kom for å hente deg. – Hente meg? Hvor? Milo smilte lurt. – Til Underlandet, selvfølgelig. Milo dunket tre ganger i jorden med halen. Plutselig delte bakken seg og åpnet et stort hull under epletreets røtter. – Kom igjen da! Det går til og med trapper nedover! Tobias kikket ned. Milo hadde rett – små steintrapper slyngte seg nedover i mørket, og varmt lys glitret langt der nede. – Er det trygt? spurte Tobias. – Vel... livsfarlige tunneler, gigantiske larver og ustabile gelé-enger finnes, men stort sett er det trygt! – Hva!? – Jeg tuller bare. Litt. Mest. Men Tobias kjente noe i magen – ikke frykt, men forventning. Dette var kanskje starten på det magiske han hadde ønsket seg. – Ok, sa han og tok et skritt ned. Milo hoppet etter. – Velkommen til Underlandet! ropte han. Da de kom ned trappen, åpnet det seg en verden Tobias aldri kunne ha forestilt seg. Taket glitret av steiner som lyste som små lanterner. Trær, lave og glødende, strakte sine røde og grønne blader ut. Sopp større enn Tobias selv stod som fargerike parasoller. Og dyr – rare, fantastiske dyr – løp, fløy, klatret og sang. En kanin med lilla pels syklet forbi på en ett-hjulssyssel. En bille med små briller leste avis. En familie av paddelignende skapninger bakte gigantiske muffins i et jordbakeri. – Dette er... dette er...! Tobias klarte ikke fullføre setningen. – Ja, fantastisk, ikke sant? Milo snurret rundt. – Men vi har et lite problem. – Et problem? – Mhm. Underlandet mister fargene sine. Tobias så seg rundt. Noen planter var matte. En bekk hadde nesten sluttet å lyse. – Hva skjer? Milo tok et dypt pust. – Fargene våre forsvinner én etter én. Snart blir alt grått. Og vi trenger hjelp fra noen som kan se verden litt annerledes. Noen som kan noe vi ikke kan. – Og det er... meg? – Japp! Du. Milo ledet Tobias til et lite kontor bygget i en hule. På veggen hang et kart tegnet på bark. – Dette kartet viser veien til Fargens Kilde, sa Milo. – Det er der all farge i landet vårt kommer

fra. Men kartet er litt... sta. – Sta? Kartet ristet på seg og peip sint. – Du må være tålmodig, sa Milo. – Det liker ikke stress. Tobias prøvde. Han satte seg rolig ned, smilte og sa: – Hei, kart. Jeg er Tobias. Jeg vil gjerne hjelpe. Kartet rullet seg forsiktig opp og viste en sti gjennom flere tunneler, elver, enger og huler. – Det funket!? utbrøt Milo. – Du er den rette! Deres første stopp var Gelé-engen. Hele bakken gynget som en stor trampoline. – Bare hopp forsiktig, sa Milo. Tobias tok ett hopp. Det gikk bra. Så hoppet han litt høyere. Det gikk fortsatt bra. Han lo og hoppet enda høyere – altfor høyt. Plutselig sank føttene hans ned i geléen som om den var kvikksand. – Milo! Jeg sitter fast! – Ikke få panikk! Geléen liker ikke panikk! Det var lett for Milo å si. Tobias sank dypere. – Milo! Milo hoppet bort og rakte en lang soppstilk til Tobias. – Hold fast! Og ikke tenk på hvor dypt du synker! – Hvordan skal jeg ikke tenke på det!? – Tenk på noe morsomt! Fort! Hva er det morsomste du vet!? – Eh... eh... farmor som prøver å danse zumba! Det var nok. Geléen ristet av latter og spratt ham opp i luften så høyt at han og Milo sammen landet på trygg jord. Kartet førte dem gjennom en lang, mørk tunnel. Golvet vibrerte svakt. – Vi må være veldig stille, sa Milo. – Kjempeormen sover. – Kjempe... hva? Men da Tobias så den, mistet han nesten pusten. Ormen var større enn et tog, og lå kveilet rundt seg selv med magen opp. Den snorket så taket drysset sand. Midt mellom ringene var en smal sti. – Vi skal gjennom der? hvisket Tobias. – Ja... hvis den våkner, kan vi bli... eh... vanskelige å finne igjen. – Milo! – Tulla bare. Litt. De sneik seg mellom ringene. På ett tidspunkt stoppet ormen å snorke. Hele kroppen stivnet. Tobias frøs. Så vred ormen på seg... men bare litt... og fortsatte å sove. De kom seg gjennom. – Jeg hater tunneler, sa Milo. – Jeg hater kjempeormer, sa Tobias. – Vi er et bra team. Til slutt kom de fram til en stor grotte med en dam i midten. Dammen var grå. Ikke et snev av farge. – Fargens Kilde... hvisket Milo trist. – Men den er jo tom. – Derfor trenger vi deg, Tobias. Bare et menneske kan aktivere den igjen. Tobias gikk nærmere. Vannet vibrerte svakt når han nærmet seg. – Hva skal jeg gjøre? – Legg hånden i vannet. Tenk på alt som gjør deg glad. Tobias lukket øynene. Han tenkte på mamma som sang på kjøkkenet. På farfar som fortalte historier med rare stemmer. På vennene sine. På Milo. På epletreet. På ønsket sitt om magi. Han rørte vannet. Det skjedde først ingenting. Så – BOFF! Fargen eksploderte. Rød, blå, grønn, gul, oransje, lilla – alle farger han kunne forestille seg og mange han ikke hadde sett før – skjøt opp som fyrverkeri og fylte grotten. Dammen glitret som livet selv. Milo hoppet i luften av glede. – Du gjorde det! Underlandet er reddet! Tobias smilte... men kjente et lite stikk i hjertet. – Betyr det... at jeg må dra hjem nå? Milo så trist ut. – Ja. Men du kommer aldri til å miste oss helt. Tunnelen åpnet seg i et lys. Tobias gikk mot det. – Farvel, Milo. – På gjensyn,

Tobias. Plutselig satt Tobias igjen i hagen, som om ingenting hadde skjedd. Men noe var annerledes: Epletreet glitret. Bare litt, men nok til at Tobias visste: Underlandet fantes. Milo fantes. Magi fantes. Og i lommen lå det en liten, glødende soppstilk – souvenireren Milo hadde lagt der. Tobias smilte. – Eventyr skjer bare for dem som tror på dem. Og han trodde. Nå mer enn noen gang.

Kjære leser,

Tusen takk for at du ble med Tobias og Milo på reisen ned i Underlandet. Da jeg skrev denne historien, ønsket jeg å vise at magi ikke alltid handler om tryllestaver, store slag eller mystiske voktere. Noen ganger oppstår magien i noe så enkelt som et ønske under et epletre – og i motet til å følge det.

Tobias lærer i denne boken at selv om verden kan virke grå noen ganger, finnes det alltid farger et sted. Noen ganger må vi bare se litt nærmere, tenke litt dypere, eller spørre om hjelp fra en ny venn. Milo, med sin snodige humor og varme lojalitet, er et eksempel på at vennskap kan dukke opp på de mest overraskende steder – også under bakken!

Underlandet ble til fordi jeg ville skape en verden hvor fantasien får lov til å være akkurat så vill, rar og vakker som barn drømmer om. En verden hvor geléanger spretter, kjempeormer snorker, og kart kan være sta – men hvor hjertet og tankene dine er nøkkelen til alt.

Hvis du tar med deg én ting fra denne historien, håper jeg det er dette:

Magien du tror på, blir sterkere.

Og den sterkeste magien i verden er ofte ditt eget mot, din fantasi og din godhet.

Takk for reisen. Kanskje møtes vi igjen – for Underlandet har alltid plass til en ny historie.

Med varme ord,

Forfatteren